

ville erstatte bestemmelser med nøjagtige forpligtelser med meget generelt formulerede bestemmelser, der ville kunne anvendes efter de ratificerende medlemsstaters forgodtbefindende.

Sømandsgruppen var enig i, at forholdene på dette område i de mere fremskredne lande på grund af de senere års sociale fremskridt ofte lå over den i konventionen foreskrevne standard, men af hensyn til søfarende i lande, hvor forholdene endnu ikke var nået op på konventionens niveau, måtte man opmuntre til ratifikation af den nuværende konvention, og sømandsgruppen fandt derfor ikke tidspunktet opportunt til at rejse krav om gunstigere arbejdstidsbestemmelser end de i den foreslåede konvention indeholdte.

Det bulgarske regeringsforslag blev derefter forkastet med overvældende majoritet, og hermed var artikel 13 godkendt uden ændringer. Efter forkastelsen af dette forslag vedtoges artiklerne 14-20 uden diskussion.

Et af de skandinaviske skibsrederrepræsentanter fremsat ændringsforslag til artikel 21, indeholdende visse overgangsbestemmelser for eksisterende skibe på konventionens ikrafttrædelsestidspunkt, blev som en konsekvens af skibsredergruppens almindelige politik efter vedtagelsen af artikel 5 trukket tilbage, hvorefter den eksisterende tekst bibeholdtes.

Da der ikke forelå nogen ændringsforslag til artiklerne 22-26, vedtog udvalget at bibeholde den eksisterende tekst til disse artikler.

Til artikel 27 blev der af den ukrainske regeringsrepræsentant fremsat forslag om at udtage den i stykke 2, punkt a indeholdte liste over 23 lande og blot bibeholde bestemmelsen om, at mindst 9 ratifikationer skal være registreret for, at konventionen kan træde i kraft. Det påpegedes, at den omhandlede liste ikke omfattede de mange nye medlemsstater, der siden 1946 var optaget i organisationen. I øvrigt var opremsningen af de pågældende lande uden betydning, idet de i de følgende punkter, b og c indeholdte begrænsninger sikrede, at konventionen ikke kunne træde i kraft, medmindre nogle af de vigtigste søfartslande havde ratificeret.

Forslaget blev imidlertid imødegået af

sømandsgruppen, der var af den opfattelse, at det ville være utilfredsstillende, hvis der blandt de krævede ni ratifikationer også kunne være ratifikationer fra lande ganske uden skibsfart. Det ville derfor være at foretrække at indføje navnene på bona fide søfartslande i den eksisterende liste.

Efter at det ukrainske forslag var blevet forkastet med en overvejende majoritet, vedtog udvalget at føje følgende lande til den nævnte liste: Japan, Sovjetunionen, Spanien og Den tyske Forbundsrepublik.

Til artiklerne 28-33 forelå der ingen ændringsforslag, og disse vedtoges uden diskussion.

Ved afstemningen om konventionsteksten, således som denne var blevet ændret under udvalgsbehandlingen, stemte 156 for og 105 imod, medens 42 afholdt sig fra at stemme. Samtlige skibsrederrepræsentanter stemte imod og samtlige sømandsrepræsentanter stemte for. Følgende 17 regeringer stemte for konventionen: Belgien, Bulgarien, Canada, Danmark, Finland, U.S.A., Frankrig, Holland, Indonesien, Italien, Jugoslavien, Norge, Polen, Rumænien, Sovjetunionen, Sverige og Ukraine. Ingen af regeringsrepræsentanterne stemte imod konventionen, men repræsentanterne fra 14 landes regeringer afholdt sig fra at stemme.

Derefter gik man over til at behandle den på det tripartære udvalgs møde i Genève i april 1957 foreslåede rekkommendation.

Der var ikke fremsat ændringsforslag til bestemmelserne i den foreslåede tekst, men en række af udvalgets medlemmer ønskede at fremsætte forskellige principielle bemærkninger.

Skibsredergruppens ordfører fremhævede, at når man havde besluttet ikke at fremsætte ændringsforslag til rekkommendationsudkastet, skyldes det, at der var tale om en rekkommendation og ikke en konvention. Såvel de skibsredere, som var indstillet på at stemme for rekkommendationen, som de, der ville afholde sig fra at stemme, måtte helt reservere sig deres stilling på det nationale plan, og understregede, at de forbeholdt sig ret til at afgøre hvilke dele af rekkommendationen, der nationalt var akceptable, hvilke dele, der kunne tilpasses de nationale forhold, og hvilke, der kun kunne godtages med forbehold. Deres bemærkninger til visse dele af rekkommendationen måtte derfor ikke